

Sygn. akt X Ga 142/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący Sędzia SO Leszek Guza

Sędzia SO Barbara Przybyła (spr.)

Sędzia SO Katarzyna Żymełka

Protokolant *Grzegorz Kaczmarczyk*

po rozpoznaniu w dniu **18 lipca 2014 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **C. S.**

przeciwko: **B. Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 19 grudnia 2013r.

sygn. akt VI GC 208/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rybniku do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

SSO Barbara Przybyła SSO Leszek Guza SSO Katarzyna Żymełka

Sygn. akt X Ga 142/14

UZASADNIENIE

Powód C. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. Z. kwoty 42.593,19 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 sierpnia 2009r. oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał, że pozwany nie zapłacił za sprzedane mu towary.

Europejskim nakazem zapłaty z dnia 14 września 2010 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uwzględnił powództwo.

W sprzeciwie od europejskiego nakazu zapłaty pozwany wniósł o odrzucenie pozwu wobec braku jurysdykcji sądów polskich. Wskazał, że faktura nr (...) na kwotę 6.376,70 zł została powodowi zapłacona,

a faktura nr (...) jest nieważna wobec niedostarczenia towaru przez powoda.

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy w Rybniku odmówił odrzucenia pozwu.

W odpowiedzi na sprzeciw powód ograniczył roszczenie główne do kwoty 42.193,19 zł.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Rybniku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 42.193,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.376,70 zł od dnia 30 grudnia 2008 r., natomiast od kwoty 35.816,49 zł od dnia 16 stycznia 2010 r., umorzył postępowanie w zakresie ograniczonego powództwa oraz orzekł co do zasady obowiązek zwrotu powodowi przez pozwanego kosztów postępowania w całości, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu armaturę łazienkową. W konsekwencji dokonanej transakcji powód dostarczył pozwanemu zamówiony towar i obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) z dnia 29 grudnia (...). na kwotę 6.376,70 zł. Pozwany zaakceptował fakturę własnoręcznym podpisem, nie wnosząc zastrzeżeń.

Kontynuując współpracę w pozwanym powód, na zlecenie pozwanego sprzedał mu i dostarczył różnego rodzaju kafelki. Po dokonanej transakcji powód obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) z dnia 24 listopada 2009 r. na kwotę 37.496,49 zł. Fakturę tę pozwany także bez zastrzeżeń zaakceptował. Zamówiony towar został dostarczony na miejsce rozładunku w dniu 20 listopada 2009 r.

Pomimo każdorazowej akceptacji przyjętych faktur pozwany nie wywiązał się ze zobowiązania zapłaty należności wobec powoda.

W dniu 15 kwietnia 2010 r. strony podpisały ugodę, na mocy której pozwany potwierdził, iż jego zobowiązania na rzecz powoda wynoszą 43.873,19 zł i zobowiązał się do spłaty zadłużenia do dnia 20 sierpnia 2010 r. w ratach nie niższych niż 100 zł, płatnych tygodniowo począwszy od dnia 15 kwietnia 2010 r. Pozwany przystąpił do realizacji porozumienia, jednak dokonał jedynie częściowej spłaty zadłużenia.

Wobec naruszenia przez pozwanego warunków ugody pismem z dnia 27 maja 2010 r. powód wezwał go do zapłaty należności w kwocie 43.183,19 zł. Przed wniesieniem pozwu pozwany wpłacił na rzecz powoda kolejną część należności. Wobec braku reakcji na wezwanie do zapłaty powód skierował pozew do Sądu. Po jego wniesieniu pozwany dokonał wpłaty na poczet należności głównej w wysokości 400 zł.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że powód wywodził swe roszczenia z umowy sprzedaży.

Zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności zaakceptowane przez pozwanego faktury, potwierdza w ocenie Sądu I instancji realizację przez powoda jego części zobowiązania w sposób zgodny w umową. W konsekwencji pozwany zobowiązany jest do zapłacenia powodowi umówionego wynagrodzenia.

Przyjęcie wersji strony pozwanej, zgodnie z którą wbrew ustaleniom umowy bezwolnie i bez weryfikacji pozwany przyjął bliżej nieokreślone towary dostarczone przez powoda ze znacznymi odstępstwami w stosunku do ustalonego zakresu prowadziłyby do konkluzji, że pozwany działał z pogwałceniem nałożonego na niego obowiązku prowadzenia działalności ze szczególną starannością.

Z kolei powołanie się przez profesjonalistę na własne działanie z naruszeniem tego obowiązku nie może stanowić podstawy skutecznej obrony w procesie. Oczywistym jest, że jeżeli powód przedstawiłby pozwanemu do odbioru towary niezgodne z umową, to pozwany miała prawo i

obowiązek odmowy ich przyjęcia, albo co najmniej poczynienia stosownych uwag na tej fakturze, która dotyczyła wadliwego towaru. Tymczasem pozwany poprzez podpisanie faktur pokwitował wywiązanie się powoda z jego części zobowiązania. Poprzez podpisanie faktur pozwany zaakceptował zawarte w nich wysokość wynagrodzenia i termin zapłaty.

Istnienie domniemania, iż strony działały zgodnie z tymi zasadami oraz zgodnie z zasadą profesjonalizmu, a tym samym szczególnej staranności

w działaniach przedsiębiorców nie pozwala na uwzględnienie zarzutu strony pozwanej dotyczącego niewywiązania się przez powoda ze swej części zobowiązania. Pozwany złożył podpis pod każdą fakturą, co oznacza akceptację jej treści. Zgodnie z treścią art. 61§1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej.

W przedmiotowej sprawie pozwany w żaden sposób nie odwołał

w sposób skuteczny tego oświadczenia woli, ani też nie wykazał przesłanek potwierdzających podnoszony zarzut, że zaakceptowanie faktury nastąpiło na skutek błędu. Zgodnie bowiem z art. 84§1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć (...). Z takiego brzmienia przepisu wynika, że strona pozwana mogłaby uchylić się od skutków oświadczenia woli jedynie w przypadku działania pod wpływem istotnego błędu wywołanego przez powoda. Zgodnie zaś z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Z kolei zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał zaistnienia okoliczności pozwalających mu na uchylenie się od oświadczenia woli. Jakkolwiek pozwany powołał się na przedłożone przez siebie porozumienie stron w zakresie bliżej nieokreślonych braków w dostarczonym towarze, to jednak zaniechał aktywności dowodowej niezbędnej dla wykazania jego autentyczności, co dyskwalifikuje ten dowód jako podstawę ustaleń faktycznych wobec zakwestionowania jego treści przez stronę przeciwną.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu Rejonowego drugorzędne znaczenie ma autentyczność przedłożonego przez powoda odpisu porozumienia, gdyż niezależnie od jego treści akceptacja roszczenia powoda została dostatecznie wykazana podpisem pozwanego na fakturach przy jednoczesnym braku reklamacji pozwanego w zakresie dostarczonego towaru.

Powyższe ustalenia znajdują również dodatkowe potwierdzenie

w zachowaniu stron w toku realizacji przewozu objętego umową towaru. Zgodnie z art. 30 ust.1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. jeżeli odbiorca przyjął towar, nie sprawdzivszy wraz z przewoźnikiem jego stanu albo nie zgłosiwszy przewoźnikowi zastrzeżeń wskazujących ogólnie rodzaj braku lub uszkodzenia najpóźniej w chwili dostawy, jeśli idzie o widoczne braki lub uszkodzenia albo w siedem dni od daty dostawy, nie wliczając niedziel i dni świątecznych, jeśli idzie o braki lub uszkodzenia niewidoczne - domniemywa się, jeżeli nie ma dowodu przeciwnego, że otrzymał towar w stanie opisanym w liście przewozowym. Zastrzeżenia przewidziane wyżej powinny być dokonane na piśmie, jeśli idzie o braki lub uszkodzenia niewidoczne.

Zgodnie z ust 2 ww. artykułu jeżeli stan towaru został sprawdzony wspólnie przez odbiorcę i przewoźnika, dowód przeciwny wynikowi tego sprawdzenia nie może być przeprowadzony, chyba że chodzi o braki lub uszkodzenia niewidoczne i jeżeli odbiorca zgłosił przewoźnikowi pisemne zastrzeżenia w ciągu siedmiu dni od daty tego sprawdzenia, nie licząc niedziel

i dni świątecznych.

Zgodnie z twierdzeniem stron transport przedmiotów sprzedaży został udokumentowany dołączonymi do pozwu listami przewozowymi. W toku postępowania ustalono, że pozwany w żadnym stopniu nie wykorzystał wskazanej procedury reklamacyjnej. Zasadnym jest zatem wniosek, że przedmiotowy transport dotyczył towarów pozbawionych braków jakościowych i ilościowych.

Z uwagi zatem na przytoczone przepisy i ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że pozwany pozostawał w zwłoce w płatności poszczególnych faktur i dlatego na podstawie art. 481 k.c. i 482 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda skapitalizowane odsetki ustawowe za okresy zwłoki w płatności poszczególnych faktur, przyjmując początek liczenia okresu opóźnienia każdorazowo w dniu następującym po upływie ostatniego dnia płatności każdej z faktur.

Ponieważ powód w toku postępowania ograniczył powództwo Sąd, nie stwierdzając niedopuszczalności ograniczenia, umorzył postępowanie

w zakresie ograniczonego powództwa w pkt 2 wyroku, na zasadzie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c.

O zasadach poniesienia kosztów sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 108 k.p.c. i art. 98 oraz 99 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą proces.

Pozwany w apelacji od powyższego wyroku wniósł o jego uchylenie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.

Dodatkowo pozwany wniósł o uchylenie postanowienia Sądu I instancji oddalającego wnioski przez pozwanego dowód z zeznań świadka T. C. oraz dowód z przesłuchania stron oraz o dopuszczenie tych dowodów.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

- art. 253 kpc poprzez jego niezastosowanie przejawiające się w przyjęciu, iż to pozwany był zobligowany w procesie udowodnić prawdziwość przedłożonej do akt sprawy ugody, która była kwestionowana przez stronę powodową oraz dokumentu KP z dnia 7 lipca 2009 r., w sytuacji gdy zgodnie z ww. przepisem obowiązek udowodnienia nieprawdziwości dokumentów spoczywał w tym wypadku na powodzie, który dowodu na tę okoliczność nie przeprowadził;

- art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów bez wszechstronnego ich rozważenia i z przekroczeniem granic ich swobodnej oceny, a w konsekwencji ich dowolną ocenę, polegającą na przyjęciu, że:

z listów przewozowych złożonych do akt sprawy przez powoda wynika okoliczność dostawy towarów na rzecz pozwanego; że pozwany podpisując faktury VAT złożył oświadczenie woli poprzez które zaakceptował zawarte w nich wysokość wynagrodzenia i termin zapłaty oraz pokwitował wykonanie przez pozwanego zobowiązania; arbitralnym nieuznaniem prawdziwości ugody

z dnia 15 kwietnia 2010 r. przedłożonej przez pozwanego w sytuacji gdy nie przeprowadzono jakiegokolwiek dowodu, który podważałby prawdziwość tego dokumentu; że pozwany działał z naruszeniem zasad wymaganej od niego staranności przy odbiorze towarów, w sytuacji gdy pozwany nigdy towarów nie odbierał;

- art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 233 § 2 kpc poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów bez wszechstronnego ich rozważenia i pominięcie okoliczności, iż strona powodowa, pomimo wyraźnego wezwania i konieczności zgłaszanej przez biegłego nie przedłożyła oryginału dokumentu, polegające na przyjęciu, że ugoda przedłożona przez powoda obejmuje podpis pozwanego oraz że wydana w sprawie opinia biegłego w sposób wyczerpujący przeczy stanowisku pozwanego, który kwestionował prawdziwość ugody, na którą powołuje się strona powoda w sytuacji gdy biegły

wyraźnie w opinii wskazuje, iż może jedynie uznać prawdopodobieństwo tożsamości podpisów, a to z uwagi na nie przedłożenie przez stronę powodową oryginału dokumentu podlegającego badaniu;

- art. 328 § 2 kpc poprzez niewystarczające uzasadnienie wyroku w zakresie oceny wiarygodności dowodów, tj. pominięcie przyczyn, dla których Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej ugodzie przedłożonej przez pozwanego, dowodowi wpłaty KP z dnia 7 lipca 2009 r. oraz fakturze VAT nr (...);

- art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosków dowodowych pozwanego o przesłuchanie w charakterze świadka T. C. oraz o przesłuchanie stron, podczas gdy dowody te wnioskowane w należyтым terminie miały kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a w sprawie istniały okoliczności, których wyjaśnienie mogło nastąpić jedynie w drodze przesłuchania stron;

- przepisu § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na przyjęciu, iż rodzaj i stopień zawłości sprawy i wymagany nakład pracy pełnomocnika strony pozwanej uzasadnia przyznanie stronie pozwanej dwukrotności minimalnej stawki wynagrodzenia pełnomocnika podczas gdy nakład pracy i stopień skomplikowania sprawy nie odbiegał od normy w tego typu sprawach o zapłatę;

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nieprzeprowadzenie (mimo wniosków pozwanego) postępowania dowodowego na okoliczność niewykonania umowy przez powoda oraz poprzez niezbadanie wpływu kwestii autentyczności przedłożonej przez pozwanego ugody na stosunki prawne stron w sytuacji gdy ugoda ta została podpisana po podpisaniu faktur, z których Sąd

I instancji wywodzi źródło wiedzy o stosunkach prawnych między stronami

które to naruszenia prawa procesowego skutkowały błędami

w ustaleniach faktycznych polegającymi na przyjęciu, iż powód wykonał swoje obowiązki co pozwany miał potwierdzić oraz że strony nie umawiały się, że pozwany będzie zobowiązany do zapłaty dopiero po wykonaniu umowy, której powód wcześniej nie wykonał w całości, a także na przyjęciu, że pozwany nie uregulował na rzecz powoda należności objętych fakturą VAT nr (...)

w kwocie 6.376 zł podczas gdy z przedłożonych przez pozwanego dokumentów wynika, że pozwany wywiązał się z obowiązku zapłaty.

Dodatkowo pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego,

tj. art. 1 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) poprzez przyjęcie, że ma ona zastosowanie w niniejszej sprawie w sytuacji gdy strony nie zawierały umowy międzynarodowego przewozu, a umowę sprzedaży.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego wraz kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód podkreślił, iż skoro pozwany nie przedsięwziął żadnych działań mających na celu wyeliminowanie z obrotu gospodarczego dokumentów księgowych niezgodnych jego zdaniem ze stanem faktycznym, na etapie przedsądowym nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, tak co do ilości, jak i jakości dostarczonego towaru, a nadto w dniu 15 kwietnia 2010 r. zawarł z powodem porozumienie, w którym uznał swoje zobowiązania wobec powoda, to mając na względzie całokształt okoliczności niniejszej sprawy, zaprezentowane przez Sąd I instancji stanowisko uznać należy za w pełni usprawiedliwione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie w zakresie wynikającym z treści wydanego w sprawie orzeczenia z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut nierozpoznania istoty sprawy.

Nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji zachodzi wtedy, gdy sąd ten, w wyniku stwierdzenia istnienia przesłanki unicestwiającej roszczenie pozwu lub żądanie zgłoszone w zarzucie przez pozwanego, nie rozpoznał merytorycznie sprawy, a więc nie zbadał podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia lub zarzutu pozwanego (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt I CZ 87/13, opubl. LEX nr 1415183).

Także pominięcie istotnych dla sprawy dowodów skutkuje brakiem możliwości dokonania merytorycznej oceny zasadności roszczenia.

W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że pozwany poprzez podpisanie faktur pokwitował wywiązanie się powoda z jego części zobowiązania. Poprzez podpisanie faktur pozwany zaakceptował zawarte w nich wysokość wynagrodzenia i termin zapłaty. Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu Rejonowego drugorzędne znaczenie ma autentyczność przedłożonego przez powoda odpisu porozumienia, gdyż niezależnie od jego treści akceptacja roszczenia powoda została dostatecznie wykazana podpisem pozwanego na fakturach przy jednoczesnym braku reklamacji pozwanego w zakresie dostarczonego towaru.

Sąd Okręgowy zważył tymczasem, iż sama faktura VAT nie stanowi dowodu zawarcia i wykonania umowy. Fakt podpisania faktury może, w pewnych okolicznościach prowadzić do uznania, że doszło do zawarcia umowy, o ile nie sprzeciwiają się temu okoliczności konkretnej sprawy

Faktury stanowią dokument prywatny będący zgodnie z art. 245 kpc dowodem tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Faktura VAT traktowana jest jako jeden z powszechnie obowiązujących dokumentów rozliczeniowych. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych mających na celu spełnienie świadczenia. Jeżeli faktura zawiera wzmiankę co do sposobu i czasu zapłaty, może też pełnić funkcję wezwania do zapłaty, jaką jest sprecyzowanie obowiązku dłużnika w aspekcie czasu, czemu dał wyraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 1999 r. I CKN 964/97 (niepubl.) stwierdzającym, że dokument rozliczeniowy (faktura) jest wezwaniem do spełnienia świadczenia pieniężnego, gdy zawarto w nim stosowną wzmiankę co do sposobu i czasu zapłaty.

Pozwany tymczasem podnosił, iż nie zostały mu doręczone wszystkie zamówione towary objęte fakturą VAT nr (...).

Słusznie podniósł pozwany, iż z przedłożonych przez powoda dokumentów CMR nie wynika by doszło do skutecznej dostawy, a jedynie że zlecono przewóz przez czeską spółkę (...) s.r.o. na rzecz D.

Sp. z o.o. w K.. Wskazane w tych dokumentach miejsce dostawy nie jest siedzibą pozwanego. Z dokumentów tych nie sposób również wywnioskować jakie towary i w jakiej ilości zostały przetransportowane.

Pozwany podniósł, iż towary objęte fakturą VAT nr (...) zostały mu doręczone jedynie częściowo i w związku z powyższym stosownie do zawartej ugody, którą przedłożył w toku procesu, tylko częściowo uregulował należność wynikającą z faktury.

W świetle powyższego, przy uwzględnieniu treści przedłożonej przez pozwanego ugody oraz treści wydanej w sprawie opinii biegłego grafologa

z której wynika, iż jedynie prawdopodobnym jest, iż podpis złożony pod ugodą przedłożoną przez powoda pochodzi od pozwanego, przy jednoczesnym wskazaniu, że biegła nie jest w stanie wydać kategorycznej opinii bez dysponowania oryginałem dokumentu, w ocenie Sądu Okręgowego zasadnym był wniosek pozwanego o przesłuchanie świadka T. C., pracownika (...) Sp. z o.o., do której został dostarczony towar na okoliczność braku dostawy pozwanemu całości zakupionego towaru, jak również wniosek o przesłuchanie stron.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż zgodnie z treścią art. 299 kpc jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron.

Słusznie przy tym podniósł pozwany, iż nie sposób uznać, aby wniosek pozwanego o przesłuchanie w charakterze świadka T. C. był spóźniony. Trafnie zwrócił uwagę pozwany, iż powód wniósł pozew w europejskim postępowaniu nakazowym uregulowanym przepisami Rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty. Zgodnie z art. 16 ust. 3 przywołanego Rozporządzenia w sprzeczności z tym wskazuje, że kwestionuje roszczenie, bez konieczności precyzowania powodów.

Po skutecznym wniesieniu sprzeciwu pozwany w toku rozprawy w dniu 12 października 2011 r. zobowiązany został do ustosunkowania się do dowodów złożonych w pozwie oraz piśmie procesowym powoda z dnia 10 sierpnia 2011 r. wraz z załącznikami w terminie 14 dni od daty ich doręczenia pod rygorem utraty prawa powoływania twierdzeń, zarzutów oraz dowodów w toku dalszego postępowania.

Pozwany w określonym terminie złożył pismo procesowe, w którym zawnioskował dowód z zeznań świadka T. C. oraz przesłuchania stron.

Sąd Okręgowy zważył przy tym, iż zgodnie z treścią art. 162 kpc strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w toku rozprawy w dniu 17 grudnia 2013 r. oddalił pozostałe wnioski dowodowe, inne niż dopuszczone w sprawie.

Pełnomocnik pozwanego złożył zastrzeżenie w trybie art. 162 kpc w związku z oddaleniem złożonych przez pozwanego wniosków dowodowych.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że nie doszło do rozpoznania istoty sprawy wobec nie przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez pozwanego na okoliczność ustalenia czy pozwanemu został dostarczony cały towar objęty fakturą VAT nr (...).

Zgodnie z treścią art. 386 § 4 k.p.c. Sąd apelacyjny może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez Sąd I instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga postępowania dowodowego w całości.

Mając powyższe na uwadze, wobec nierozpoznania istoty sporu, a także z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego, na mocy art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. orzeczono o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe zgodnie z wnioskami stron celem rozpoznania istoty sporu, tj. ustalenia czy powód dostarczył pozwanemu towar objęty fakturą VAT nr (...), a w konsekwencji czy roszczenie powoda o zapłatę zasługuje na uwzględnienie.

Dopiero w oparciu o tak uzupełniony materiał dowodowy Sąd pierwszej instancji ponownie rozpozna twierdzenia powoda i zarzuty pozwanego.

SSO Barbara Przybyła SSO Leszek Guza SSO Katarzyna Żymełka